

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια οκτακόσια κι' έννενηντα τρία,
κρίσις θά ζουρλάνη τους Ρωμηούς άρχετα.

Δέκατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι' Άθηναι.

Τών θρων μας μεταβολή, — ενδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΩΜΟΣ την εβδομάδα — μόνον μία φορά θά βγαίνει.
κι' ένα έγνηνάκι — κι' έποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θά έχωμαι — γιατί λεπτά δέν έχωμαι.
και 'στών Άθηνών την πόλιν — και εις την άλλοδασην.
και εις την Έλλάδα όλην — έίχως νάξω κι' έντροπην.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — **έντά φράγκα είναι μόνο.**

για τά ένα έτος μιση — **έντα φράγκα και 'στέ χίρι.**
Κι' ένα φύλλο έν κρατής — έγινες συνδρομητής.
κι' έπος τον παρ' έν έλει — θά τον εση μ'αφο ελθε.
Γράμματα και συνδρομαι — απ' εθείας προς έμέ.
Για τή σόρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μία δεκάρα.

Δεκαέτη Όκτωβρίου,
πρόσκλησις Βουλευτηρίου.

Ξαράντα τέσσαρα και τετρακόσια,
ξανατροχίζετα όλων ή γλώσσα.

**'Στόν άφέντη Βασιληά
μέ κλαρίνα και βιολιά.**

A'

'Ηλθες λοιπόν κι' έβρόντησαν κανόνια δυνατά,
ήλθες κι' άμείσως τής βροχής έπίρασε ή μπόρα,
ήλθες κι' ό κόσμος άρχισε νά λήη χωρατά
κι' άνάσανε τών κλασικών μουφλού'ηδων ή χόρα.

Μας είπες 'στό ταξείδι σου πως σ' έπιασε φουρτούνα
κι' ιτραβήξε τά πάνδεινα ή όλίγη Σφακεθρία,
ίδω κι' εκεί παράδερνε σάν βάρια και μαούνα
κι' ύπηρεσε σημαντικά κι' ή κόρη σου Μαρία.
Μας είπες τήν καμπίνα σου πως δέν άφηκες όδουλου
και κάποι' έπινες και σύ 'λίγο κοινά και ρούμι,
πως όλα έπασαν τάσχα λυσσομανούς Αϊόλου
κι' ήμέρα νύκτα έπεφτε βροχή μέ τό τουλούμι.

'Ηλθες κι' έμεις έτριξαμε νά 'δούμε τί χαζό
σάν τί καλά μας έφερε κι' ή σεβαστή κορόνα,
κι' έρώτησες τον Έπουργό του στόλου Κριε'ή
γιατί φορέί βραχι λινό μέ τοίτον την χιμώνα.
'Ηλθες και κάθε σκουπίδας τους δρόμους μας έσάρανε
κι' ό Δήμαρχός μας έρωσε για νά σέ προσωνήση,
κι' είπες εις τον Κοντόσταυλο, που ζέσκεπος 'καμάρωνε,
νά βάλη τό καπέλο του νά μ'ην κυρολόγησθ.

'Ηλθες και πάλι, Βασιληά, νά 'δης τό ριζικό σου
κι' εκύτταξες περιχαρής του Θρόνου τους Συμβούλους,

κι' έσφιξες σύ τό χίρι των κι' εκίνουν τό 'δικό σου,
άλλ' έχαιρίτησες κι' έμας τους ταπεινούς σου δούλους,
και για σειμούς μετά σπουδής έρώτησες τον Ράλλη
κι' έμυρίσες τον Λεμονή νά σου περάσ' ή 'άλλη,
κι' είπες μέ σικ Βασιλικόν τά πρίποντα κι' εικότα
πρός τής Αύλης σου τους πηλούς και νιους μαργαρίτα,
κι' ό τής Παιδείας Έπουργός 'φορούσε ρεζιγκότα,
που τώρα τώρα πιάστηκε μ' αυτούς τους Ριζαρίτα,
και θέλει σώνει και καλά παππάδες νά τους κάνη
κι' έλ' ή Ριζάρειος Σχολή τά ράσσα της δαγκόνει,
και μουντζουρονεται χαρτί και χύνεται μελάνι
κι' όλοι τον λέν παππα παιδί και Βερζεούβ έγγόνι.

'Ηλθες κι' έρώναξες καθείς εδ' πόνος μας έρριτω,
ό δι' λαός άπάνω σου εκάρρωσε τά μάτια,
κι' από την ταμπακίρα σου έπηρες τσιγαρίτο
κι' από τά χέρια σουέςες μ' ήγίνικη κομμάτια,
κι' έσκυψαν τότε μπρούμπια νά την περιμαζέψουν
ελ' αι' Άρχαι κι' οι Συμβούλοι και τάλλα τά ταμπούρια,
άλλ' ήλθαν και περιεργοι καμπόσοι νά χαζέψουν
κι' ό Ράλλη δέν έπρόφθανε νά λήη καλαμπούρια,
και κάθε καλαμπούρι του τό 'βρισκαν όλοι νόστιμο
και δύο δύο τάδγαζε χωρίς νά δινη πρόστιμο,
κι' είπα κι' έγώ μέ τους πολλούς για τό ξανθό Ραλλάκι:
εσού λείε κάτι χωρατά κι' αυτό τό διαβόλακι.

'Ηλθες κι' εὐθύς ἔξυπνησε ὁ κοιμημένος τόπος
καὶ καθὲ μάντις του σπός καὶ πᾶς διανοσκόπος,
ὅλαις ἢ γόπαις ἠλιαθὴ τοῦ κράτους; κι' ἡ μαριδίς
ἐξήγγισαν τοὺς λόγους σου ὡς τῶν καιρῶν σημεία,
κι' ἔρουγαν ὅλ' οἱ ποτικὸι κι' ἡ βρωμοκαταστρίδες
ἐπὶ πολλὰ ἄνημια κι' ἰδιωτῶν Ταμίαι.

'Ηλθες καὶ μούτρα γίλασαν χερσιὰ συννερωμένα
κι' εὐλόγησαν τὰ χέριχ μου τὸν τόπο τὸν τακάτικο,
ἂν ἐρωτήσω εἰ κι' ἐγὼ καμμιὰ φορὰ κανίνα
γιστι φορεῖ λινο βρακὶ μὲ κρῖο χιμωνιάτικο,
κι' ἂν εἰς ξισκούρωτον εἰπῶ σὰν ἄνθρωπος εὐθύς:
ἀφῶρισε τὸ καπέλο σου νὰ μὴ συναχωθῆς.»
εὐτὰ τὰ λόγια μου θερρῶ ἀσήμεντα πῶς μίνουν,
οὐδ' ὡς σημεία κρίνονται τοῦ τρέχοντος καιροῦ,
καὶ τίποτ' ἄλλο ὀηλαθὴ 'στὸν κόσμῳ δὲν σημάινουν
παρ' ὅτι γίνεται μ' αὐτὰ κουβίντα κουτουρού.

Κι' ἂν σπᾶς' ἡ ταμπακίερ μου κανεὶς δὲν θὰ χαζέψῃ
καὶ μήτε τὰ κομμάτια τῆς θὰ σκύψῃ νὰ μαζέψῃ,
κι' ἂν ταξειοῖσθω κἀποτε καὶ βγάλω τάντερὰ μου
δὲν θὰ σκοτίσῃ τὸν λαὸν ἢ τὴν συμφορὰ μου,
μήτε τὰς τύχας κανενὸς ποῶς ἰδιαίφερι....
τέτοιοι κωσιθὴ σὰν κι' ἐμὲ ποὺ εἶδα, ποὺς τὸν ζέρει;

'Ἄλλ' ὅτι πῆ ὁ Βασιλεὺς παραπολὺ βρῦνετ,
ποτὶ καμμιὰ κουβίντα του δὲν πάει 'στὰ χιμείνα,
ὁ δὲ μεγάλος κι' ὁ μικρὸς σημαντικὴν τὴν κρίνει.
κι' ἂν βρέγεται κι' ἐμεῖς παπὶα γινόμειθ μὲ σίνα,
κι' ἂν ζαλισμέν' ἡ κεφαλὴ τοῦ Βασιλέως γέρινῃ
κι' ἐμεῖς, Μεγαλειότατε, κακὴ φορτοῦνα ἐέρνει,
καὶ νύκτα 'μέρα μοναχὸς καθένας συλλογίζεται
γιατ' εἶπες 'στὸν Κοντόσταυλο πῶς θὰ κρυολογήσῃ,
ἢ δὲ καρεθὰ μὰς μονοῦ τοπακίει καὶ ραγίζεται
ἂν σπᾶς' ἡ ταμπακίερ σου ἢ μολὶς νὰ ραγίσῃ,
κι' ἐμείσως κητρινοίμεσ σὰν πίπας κερμπάρι
κι' αὐτὸς κι' ἐκεῖνος γίνεται αὐτοστιγμια θουσία,
καὶ μὲ τὰ μούτρα πέρτομε ποὺς νὰ τὴν πρωτοπάρῃ
καὶ εἰδαται 'στὸ σπᾶσιμο μεγάλῃ σημασία.

B'

'Ηλθες καὶ δὲν ἀκούεται βλαστήμια καὶ κατάρ
κι' ἐπρόβαλαν 'στὴν ἀγορὰ ὀλόγρυσαις μπακίερσι,
κι' ὅλους μὲ σκίψις μὲ; πλανᾶ καὶ μὲ κρυφὴ λαχτάρ
πῶς θάβγως 'στὸ μπαλκόνι σου καὶ θὰ μὰς ρίξῃς λίραις.

Πῶς σὲ λυποῦμαι, Βασιλεῦ... ἂν ἤμουν σὰν καὶ σίνα
ὅπως 'στὸ Ρωμαϊκο ποτὶ μου δὲν θὰ γυρίξῃ,
κι' ἂν ἐβλεπα τὸ κράτος μου πῶς πάει 'στὰ χιμείνα
οὐδέτερος κι' ἀμείμονος κι' ἀμέτοχος θὰ 'σφύριξα.

Καὶ τάχα τί κατὰλαθῃ ὡς τώρα Βασιληῆς
εἰς τὸ κλεινὸν Βασιλεῖον τῆς τόσης τεμπιλίης;
Καὶ ποῖον κέρδος τάχατι ἀπέκτησα κι' ὀφέλειαν
ὅπου 'στὸν Ὄρνον καθομαι τοῦ τόπου τοῦ μουφλούζῃ,
παρὰ σὰν πάω 'στὰ λουτρά καὶ πότε 'στὴν Δεκίλειαν
ν' ἀκούω σαλχηρισματα τοῦ καθενὸς γρουσουζῃ;

'Αδύνατον μὲ τοὺς Ρωμηούς ποτὶ μου νὰ γλυτώσω,
πάντα πικρὰ παράπονα καὶ γρίνια καθὲ τόσο,
καὶ Σύμβουλοι τριγύρω μου ὀθωμένοι κι' ὀδούνητες
κι' ὅλο παρατρεχάματα κι' ὅλο δουλειῆς μὲ φούνται.

'Στὸ πατρικο μου Φρενδεσβόργ δὲν καθομαι καλλίτερα
καὶ νᾶμαι μόνῃ μου ζωὴ τὸ τρώγει καὶ τὸ γλίντα,
καὶ νὰ σωθῶ ἀπὸ κακὰ καὶ γάλιχα μεγαλότερα
κι' οὔτε ταῦτῃ μου νὰ χαλᾶ μουφλούζῃη κουβίντα;

'Ὡς τώρα μ' ἐξεκούραναν μὲ τὰ καθήκοντά μου...
τί τόθλα τὸ στίμμα των; τί ἐμάβολο τοῦ 'Ζήλεψ; ...
μόνον ὁ Θῶν ἰπιθιμῶ νὰ βρισκαται κοντὰ μου
γῆ νὰ θυμοῦμαι κἀποτε πῶς 'στοὺς Ρωμηούς 'βασιλεψ.

Καὶ ποὺς πορφυρογέννητος τῆς γῆς ὑπερχειρῆθ
τὸ στίμμα τόπου νὰ φορῆ καὶ στατικὸς κι' ἀδούξω; ...
λαὸς μου τί ἰποίισα καὶ τί μ' ἀνταπεῖοθῃ;
ἀντὶ τοῦ νίκταρος χολῆ κι' ἀντὶ τοῦ μᾶνα ἔξω.

Λοιπὸν ὁ Ὄρνος ζικολοῦσιν καὶ τέλλα κολοκῶθια,
δὲν θίλω πᾶς Συντάγματα, Συμβούλους κι' Ἰπουργούς...
σῦρτε 'στὸ γέρο ἐμάβολο ἀλήθεια κι' ἀπ' ἀλήθειαν
κι' ἀφήστε με 'στὸ Φρενδεσβόργ νὰ κωνηθῶ λαγούς.

Τοιαῦτα τότε θᾶλεγε ὁ Φασουλῆς ὁ τλήμων,
μὰ Σὺ σὰν πολυεπιλαγγος, γενναῖος κι' ἱετιμῶν,
καὶ Βασιλεὺς παντοῦ παρὼν
καὶ πάντα πάντοτε πληρῶν,
ἀλλ' ὅμως μὴ πληρῶν
κι' ὀλίγα πληρῶνόμενος,
ἐράνης ἐν τῆς Βαλτικῆς
'στὴν γῆν τῶν φαμφρονῶν
Μεσίας προσμενόμενος,
φαϊρόρ, ὀραῖος καὶ γλυκίος,
τὸν ζῆλον τῶν Ρωμηῶν κεντῶν,
εἰ' ὅλα σ' ὅλους ἀπαντῶν,
τὸν κόσμον χαιρετίζων
καὶ πατρικὸς φροντίζων
γῆ τούτου τὸ λινο βρακὶ
κι' ἐκείνου τὸ κεφάλι,
καὶ βλέπων ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ
τὸν Λειμῶν καὶ Ράλλη.

Κι' εἰς τοῦτον τὸν κατακλισμένον τῆς ἀνεπίστου μπόρας
ζητεῖς τὸν Ἰόρδον Δεσμὸν τῆς κρίσεως νὰ σπᾶσις...
ἐργως λάμπων Βασιλεὺς βουλμιώσητῃ χώρας
κι' ἤλθεις Μεγαλειότατος ἔπρωκαμπίας πάσι.

I'

'Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὕψιςταις! ...
καλῶς ἤλθεις, Βασιληῆ...
ἐόραιοθῆ πάσα πίστις,
πέρνει τέλος ἡ δουλειὰ.

Τὸ προσώπου ἢ φαειρότης
βιβιόνει φανερὰ
πῶς γυρίζει μὲ παρὰ
ἢ Αὐτοῦ Μεγαλειότης.

Ἴδου ροδόστρωτος ὁδὸς ...
καὶ κάθε βῆμα τοῦ ποδὸς
καὶ γέλωος τῶν ὀδόντων
δείχνει 'στὸ κράτος τοῦ κουτὸ
πῶς τὸ ταξεῖδι του αὐτὸ
δὲν 'πῆγε εἰς τὸν βρόντον.

'Εβγα πάλι 'στὸ μπαλκόνι γιὰ μικρὴ παρηγοριὰ,
ἔβγα βάλσαμο νὰ χύσῃς μὲς 'στὰ στήθη τὰ βαρειά,
'πὲς μας ὅτι δὲν θὰ πάμει καὶ τὸ φρονιτιγγ εἰς τὸ φρόντο,
πῶς ἢ πίστις μας δὲν παίζει καὶ τὸν ὑπερὸ της ποῖντο,
ἔβγα 'πὲς μας πῶς ἢ φτώχεια εἶναι μόνον ἄραξι μαύραις,
ἔβγα 'πὲς μας ὅτι πάμει μιά χαρὰ καὶ ὁδὸ τρομάραις.

Καὶ σὰν εἶχες τὸ κουράγιο καὶ τὸ κέρι νὰ γυρίσῃς
μὲς 'στῶν Τάκτων λημέραις καὶ 'στῶν θρήνων τὴν κοιλάδα
ἔβγα 'πὲς μας πῶς τοὺς ξένους δὲν τρομάζει τίποτα κρίσις
καὶ παφλάζων Χρυσορράας πῶς θ' ἀρέσῃ τὴν Ἑλλάδα.

'Εβγα 'πὲς ἢ μαύραις μοίραις πῶς τὰ μάχη των θὰ λύσουν,
πῶς μὲ μαύρα βουλοκίρια μαχαζία δὲν θὰ σφαλίσουν,
ἔβγα 'πὲς πῶς μὲς 'στὴ Μπόρα σὰν καλοὺς νοικοκυραίους
δὲν θὰ 'δοῦμε τὸν Τσανάκα, τὸν Τσουλή, τοὺς Τσεκουραίους,
ἔβγα 'πὲς μας πῶς ἢ νόμος ἕνα καὶ ἄλλον δὲν θ' ἀκούσῃ,
πῶς πολλοὺς τρανοὺς θὰ πηδάσῃ σὰν τοῦ μπόγια τὴν ἀπόχη
ὅπως ἔπιασε 'στ' ἀλλήθεια καὶ τὸν Τάχη τὸν Γιαννούση
καὶ θὰ γίνουσι κοκορίτσι βουλευταὶ λησταποδοχοί,
πῶς τὸ κνούτο θὰ δουλέψῃ καὶ ἴσως τῶρα σὲ λιγάκι
σὰν στριμώξουν μὲς 'στὸ φρίσκο καὶ τὸν ρέκτη Χατζηγάκη.
'Εβγα 'πὲς μας ὅ,τι θλίβει, εὐχάει μόνον νὰ μὰς 'πῆς
πῶς θὰ 'μπούμε πιά 'στὸ ὄρομο τῆς μεγάλης προκοπῆς.

'Εβγα καὶ 'πὲς μας, Βασιλεῖ, μὲ τὰ γλυκά σου χεῖλιζ
πῶς τόσους ἰκονήγησας λαγοὺς μὲ πετραχήλια.
'Εβγα μ' ὑπερηράνειαν καὶ κόμπου μεγαλιου
καὶ τὸν λαὸν σου ὀρόσις, τὸν ὄντως περιούσιον,
καθὼς καὶ 'ἔκείνος ὁ πτωχὸς ὁ τοῦ Εὐαγγελίου
ἰρόσις τὸν δυστυχῆ καὶ κολασμένον πλούσιον.

'Εβγα γιμάτος λιβεντιὰ καλὰ νὰ φάγῃς χίλιζ
εἰ' ἐγὼ βερώντας ταμπούρα νὰ γλυκοτραγουδῶ,
καὶ σὺ νὰ πάρῃς τοὺς λαγοὺς καὶ ἡμεῖς τὰ πετραχήλια
εἰ' ὅλοι μ' αὐτὰ τὸ ἄμωμοι νὰ ψέλνουν ἐν ὀδῷ.

Δ'

Ἐπίπου τὸν Σιωτηρόπουλο νὰ μπαῖν 'στὴν Αὐλὴ
καὶ τόσα τὸ κεφάλι μου σπουδαία συλλογιέται...
κλειστός τρεῖς ὄρακι, Βασιλεῖ, μὲ σὲ συνομιλεῖ...
εἰς εἴθερα τί κάνει, ἄς εἴθερα τί λέει.

Βουβα, σκασιός, περιόρομος, μὴν ὀμιλῆ κανεῖς...
φεύγει ἀπὸ τ' Ἀνάκτορα ὁ γέρο Λιμονῆς...
Κυττάεστε τὸ χρώμα του νὰ νοιώσετε τί τρέχει,
μὰ τίποτα τὰ μούτρα του ἀλλοιώτικα δὲν κάνει,
καὶ τίποτα χρώμα πάντοτε ὁ κακοκίρης ἔχει,
ὅπου θαρρεῖ πῶς πνέεται ἀπὸ τὸν Λαφαζάνη.

Πηγαίνει πρὸς τὸ σπῆτι τοῦ σκουμμένος καὶ μουγγός...
μυστηριὸν ὁ Λιμονῆς καὶ πρόβλημα Σιγγιός...
μὰ νὰ !... καὶ ὁ Ράλλης 'στὴν Αὐλὴ τρυπώνει καὶ ἀποκάτω
τὸν καρτερεῖ περιέρχον Πανουσιῶν φουστάτο.
Αὐτὸς δὲν εἶναι Λιμονῆς... κυττάτε τί καμαρὶ !...
βγαίνει καὶ μπαίνει 'στὴν Αὐλὴ μὲ λιβεντιὰ καὶ φούρα...
κλειστός μὴν ὄρα, Βασιλεῖ, καὶ ἔκείνος σὲ λιμαίρει...
φαντάζομαι τί νόστιμα σοῦ λέει καλαμπούρα.

Φεύγει καὶ ὁ Ράλλης... πηλαλοῦν 'στ' ἀμάξι του κοντὰ
καὶ τί χαμπάρια τὸν 'ρωτοῦν καὶ αὐτὸς δὲν ἀπαντᾷ,
καὶ ἂν κάποτε χαμογίλων τὰ κατωγάγαντα τοῦ
ὄμως κρατεῖ τὰ μουσικά τοῦ Μεγαλειστάτου.

'Αχ ! καταόξου, Βασιλεῖ, καὶ ἔμεινα νὰ 'μλήσῃς...
θὰ διαλύσῃς τὴν Βουλὴ ; δὲν θὰ τὴν διαλύσῃς ;
Μόνος 'στὸ βῆμα θ' ἀνεβῆς βασιτάζων ὑπὸ μάλης
κανένα λόγον σθενηρόν, καλὰ μαγειρευμένον ;
θὰ συστηθῶν 'στους Βουλευτὰς ὁ Λιμονῆς καὶ ὁ Ράλλης,
ἢ μὴ καὶ αὐτοὶ θ' ἀπορριφθῶν μετὰ πολλῶν ἐπιάνων ;

Μὲ χρώματα κατάλευκα τὰ σκριπ θὰ ζωγραφίσῃς
καὶ θὰ σαλεύσῃς ἀρχηγὸν προγεγραμμένον φρένας,
ἢ τὸν μεγάλο Ἄρδρο μας καὶ Ἄρδρο σου θ' ἀφήσῃς
μῆσα 'στὰ κρύα τοῦ λουτροῦ μὲ τὰς δεδηλωμένους ;

"Ἄς εἴθερα τί σκίπτεσαι καὶ ἄς ἦνουν μ' ἕνα μάτι...
καρδιά μου μὴ βαρυβογγᾷς... ὑπομὴν κομματί.
'Ὅ,τι καὶ ἂν γίνῃ τόνισι παιῖνα νικητήριον,
καὶ ὁ Ἔθρονος, ἄκκος ἄμνος τὰς ἀμαρτίας αἴρων,
ὡς σφάγιον θὰ προσερθεῖ καὶ θυμὰ Ἰλαστήριον
γιὰ τὸ 'δικὸ μου τὸ καλὸ καὶ τὸ κοινὸν συμφέρον.

Ε'

Μόλις ἤλθες ἰδῶ πέρα πρώτη σκίψις σου τὸ κράτος
καὶ ἰσχυμένως μελετήσας κατὰ μήκος τε καὶ πλάτος
τοῦ Συντάγματος ἐν ἄρθρον, τὸν τριάκοντα καὶ ἑπτὰ,
ἔσφιζες κενόλοφο μὲ τὰ χεῖρα τὰ σιπτά,
καὶ φαρδύς πλατύς ἀμίσως ὑπεγράψῃς πέρα πέρα
σὲ μεγάλο μακρίστο, ποῦ τρομάει τοὺς σπιούσιους,
καὶ καλῆς κατισπευσμένως τῆς πατρίδος τὸν ἀθίρα,
μ' ἄλλους λόγους δηλονότι τοὺς κλεινοὺς ἀντιμευτούσιους.

Καὶ ὁ λαὸς ὁ πατριώτης ἠλεκτρίσθῃ 'στὸ μουμέντο
μόλις ἔμαθι πῶς ὅξληθῃ τὸ μεγάλο Παρλαμέντο,
καὶ τὴν γλώσσαν ἀνοιξέει καὶ ὅλες τρέχει σὰν ρεῖθαι
καὶ ἔαπλόνει 'στῆς ταβίρας καὶ ρουφᾷ τὸν Ἰορδάνη.

Τίποτα 'μέρα σάν κι' έκείνη δέν μας έβρεξε ποτέ...
μπαινοβγαίνουν 'στό Παλάτι πέντε πέντε Βουλευταί,
κι' όλοι λένε κι' όλοι γράφουν πώς μ' αυτούς τούς Βουλευτάς
'Ελευσίαινα τελούνται 'στό Παλάτι κατ' αὐτάς.

—
'Όλοι σπείδουν, όλοι φεύγουν, και δέν στίκουν νά τούς 'δώ...
τί περίοδος γριφώδης κι' άληθής συμβολική...
πες νά 'βρής τόν Δεληγιάννη, συνδιάσκειψις κι' έδει...
πες νά 'βρής τόν Καραπάνο, συνδιάσκειψις κι' έκει.
'Όπου πές συνδιάσκειψις κι' άναπαύσεις τής καρδιάς...
τί νά λένε ; τί νά κάνουν ; μήπως παίξουν τής κουμπάραις ;
ή μήν είναι συνωμότης μ' μακρούς ζουρλομανόνας
και τής πόρταις των κλειδόνων μ' τετραόπλις άμπάραις ;

—
Σκίρτησε και σύ μεγάλη και γενναία μου ψυχή,
κι' έστωντας μί τό νά είναι μυστηριών ίπυχή,
κι' έστωντας μί τό νά ρέπω 'στά μυστήρια κι' έγώ
και σάν Σπύρος Παγαλνής τās σιακά νά κυνηγώ,
άπό σήμερα θ' άρχίσω μί μανδύα και στυλιέτο
εις κρυφάς συνδιάσκειψις νά καλώ τόν Περιελέτο.

Σ'

—
'Αν τήν Βουλήν μας τήν διαλύσης,
ό σίρ Χαρίλαος παραθωμένει,
άν όμως τούτο δέν τό θελήσης
θάχουμε ντραβαλα μί τό Κορόνδι.
'Ό,τι κι' άν κάμης τώρα τό Στίμμα
βαθύ 'μπροστά του και 'πίσω ρέμμα.

—
'Ό κόσμος καιεί, ό κόσμος βράζει,
σπρώχνεται, σπρώχνει, σπρίγγι, σπαράζει,
έσηκωθήκαν κι' οι Ριζεριταίς,
όργη και τούτους κεντά όξεία
κι' όλοι σφυρίζουν ώπάν άστρίταις
γιά τόν Θανάση τόν Εύταξια.

—
Πώ ! πώ ! Θεέ μου !... σχίζουν τεφτέρια,
πετούν πηρούνια, πετούν μαχίρια,
σπάζουν τσανάκις, σπάζουν τσανάκις,
γλαλιά, ποτήρια, στάμναις, σταμνάκις.
Μίς 'στό Σχολείο χύνουν τόν τρόμο,
άρπουν μπαλτάδες άπό τά ράφια
και κυνηγούν τόν παιδονόμο
κι' έκείνος φεύγει μίς 'στά χωράφια.

—
'Μανίκια ράσων φαροά δαγκάνουν,
τά καλυμμαύγια πάκα τά κάνουν,
δοτηών τριζήματα κι' ιδρώτας κρούς,
δεδό τριζι παθαίνουν άποπληξία,
κι' άλλοι τούς κότσους των κόβουν άγρίως
γιά νά τούς στείλουν 'στόν Εύταξια.

—
Μίς 'στην άντάρα κλητήρες φθάνουν,
τόν έν' άφίνουν, τόν άλλο πιάνουν.
Μά νά !... προβαίνει μεσοξί έκ μένους
κι' ό Εύταξιας, Λοκρός άνήρ.

βλέπει τούς κότσους τούς σκαρπισμένους
κι' όλους τούς πέρνει γιά σουβενίρ.

—
Κάμετε τόπο κι' αύτός δέν παίζει,
κτυπά μί γρόθους μικρό τραπίσι,
και κοκινίζων και σμυρδαλιός,
'Ατλαντας φέρων επί των ώμων,
'στόνομα, λίγει, τού Βασιλείου,
κι' τών αρχαίων και νέων νόμων,
Διευθυντής σας έγώ θά μείνω,
όρώγων τούς άλλους τούς μπαταξήδες,
και ρασσοφόρος θά ξαναγίνομαι
μί καλυμμαύγι και μί πλεξίδα.
Κάτω τά χέρια, κάτω τά μάτια,
και δέν περνούν σ' έμί γενιάτσια.

—
'Όριστε !... πώς σας φαίνεται και τό παππαδολόγι
γιά κάθε φύλλου πήδημα τής όφραις μας νά τρώγη.
'Όποιος τολμήση μιά φορά νά κάμη πεισματάκια
ταύτιά του θά ξεριζωθών και θά τόν ξεφορμά,
θά τόν κουρέψης σύρριξα, και γένερα και μουστάκια
Θανάσης νά μή λέγωμαι άν δέν τού τά ζουρίσω.

—
Συλλογισθήτε το καλά, κατάμαυροι διαβόλοι,
μουστάκια πιά δέν θάχγετε κι' ούδέ μαλλιά και γένερα,
κι' έμπρός και 'πίσω σας θά λέν οι μουσομάγκες όλοι :
'ατήν πητά πούφαγεις, Σπανέ, ήταν κολοκυθίνα.»

—
Γι' άλλαις δουλειαίς άφήστε μας τά χέρια νά δαγκάνομαι,
'συχάστε, τραγογιήδες, νά 'δούμε τί θά κάνομε
μ' αύτόν τόν Χάμπρο τόν χαλί και μί τόν 'Ιανιόη
κι' άν σωτηρίας έμεινε παρήγορο σαιίδι.
Δέν πρέπει μί κουνήματα και σίς νά μας τρομάζετε
και νά παρακαλιέται ή σεισοτή μας έδρα,
και τόπος άναπαύσεως 'στό γένος έτοιμάζεται,
όπου ήλις πρός πληρωμήν διά παντός άπέπρια,
κι' αύτό τό φουντιγγι πθανόν τά κώλα νά τινάξη
και δίχως Λάμπρους νά μας λέν καιεί θά μας φαναξή:
'άν σ' άρέση, μπάριμα Λάμπρο,
ξανατίρ' άπό τόν Χάμπρο.»

—
'Έν τούτοις τώρα σας συγχωρώ,
είναι μιά μπόρα και θά περάση...
τέτοια τούς είπε μί σοβαρό
κι' έκείνοι τούπαν «καλό Θανάση.»

Ζ'

—
Βασιλεύ, όπου μας ήλθε πλήρης νέας ευελίας,
μί κουνήματα τσιαούτα και τσιαούτας άταξιας
προσεβλήθη τώρα τώρα τών ευάκτων ή πατρίς
άπό νόσον καλουμένην άταξί Λοκομητρίς.

—
'Όμως σύ με δρό σου λόγια σβύσε κάθε μας καμίνι
κι' άκαριαίαν έγγυήσου τής πασχούσης τήν τιμήν,
και τό κράτος σου βεβιαίως άλησημόνητον θά μείνη
'στους αιώνας τών αιώνων... άλληλουία κι' άμην.